

KÖZGAZDÁSZ

A MARX KÁROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

II. ÉVFOLYAM, 11. SZÁM.

Ara: 30 fillér.

1960. MÁJUS 30.

BOGNÁR JÓZSEF:

Új szakasz a békeharcban

A világ békeszerető közzé-
leménye nagy várakozással és
derős reménykedéssel tekint
a párizsi csúcscrétekezlet
előé. Abban a meggyőződés-
ben élünk, hogy a nagyhata-
lalmak — a Szovjetunió po-
zitiv kezdeményezései és elő-
remutató javaslatai nyomán
— határozott léptekkel halad-
nak előre a megérett nemzet-
közi problémák megoldásá-
hoz, vagy megközelítéséhez
vezető országúton.

Kétségtelen azonban, hogy
az elmúlt hetekben — az ag-
resszív erők provokációi kö-
vetkeztében — számos bal-
jós előjel mutatkozott a nem-
zetközi horizonton. A NATO-
külgügyminiszterek ankarai
nyilatkozata például — az
együttműködési készség lát-
szólagos hangoztatása mellett
— oly módon körvonalazta a
nyugati álláspontot, hogy ez-
által eltorlaszolta a meg-
egyezéshez vezető utat. Meg-
éltünk a hidegháború hamis
profétáinak, Adenauer kan-
cellárának a nemzetközi együtt-
működés megállítására és a
berlini kérdés megoldásának
megállítására irányuló tevé-
kenysége is. Végül — az
amerikai kormányzat kétér-
telmű magatartása miatt —
újból erőre kaptak azon ag-
resszív körök, amelyek —
teoretikusuk — Dulles halála
óta viszonylag tartózkodó ma-
gatarást tanúsítottak.

E körök tevékenysége szo-
ros összefüggésben áll
az amerikai belpolitikai élet köz-
vetlen eseményeivel: az elnök-
választással. A republikánus
párt vezetőit — elsősorban
Nixon — aggodalommal töltö-
tte el az amerikai belpoliti-
kai életnek és közvélemény-
nek azon erjedése, amely a
nemzetközi helyzet javulása,
a szovjet sikerek és Hruscsov
amerikai látogatása révén
megindult. Hiszen az egyes-
rű emberek tízmilliói juttat-
ták kifejezésre békeakaratu-
kat, emelték fel szavukat a
fegyverkezés egyre növekvő
terhei ellen és kezdték redli-
sabb színben látni a Szovjet-
unió erjét és szándékait. En-
nek következtében az erópoli-
tikát hirdető és szovjetellen-
ességről közismert Nixon vá-
lasztási esélyei egyre gyorsu-
ló iramban csökkentek. A je-
lenlegi fegyverkezési színvo-
nal fenntartásában és fokozá-
sában érdekelt nagyipari kö-
röket viszont a lefegyverzés
perspektívája töltötte el aggo-
dalommal. E körök arra tö-
rekedtek, hogy a párizsi
csúcscrétekezletet — ha kell,
a durva provokációk egész so-
rozatával — megtorpedózzák,
eredménytelenségre kárho-
zottságot és ezáltal a termékeny
nemzetközi együttműködés
minden lehetőségét elvágják.
Úgy okoskodtak ugyanis, hogy
a tömegek körében népszerű-
len Nixon csak a nemzetközi
feszültség fehér lován lehet
a Fehér Háza bejuttatni.
Szükségük volt azonban olyan
személyre is, akit egyrészt a
„pater patriae” szerepkörben
továbbra is felléptethetnek és
aki „ismert együttműködési
készségével” visszavonulást
tesz lehetővé abban az eset-
ben, ha a hidegháborús vá-
lasztási hadjárat nem hozza
meg a kívánt eredményt.

Eisenhower személye a ne-
ki szánt szerepre két okból
is alkalmas: elnökségéből már
csak fél esztendő van hátra
és így diplomatikusan megnyi-
latkozásaival már nem sok
vizet zavar, másrészt az
1952-es választás során ő ma-
ga is megvalósított ilyen jel-

legű hátraarcot, amikor a vá-
lasztási hadjárat kezdeti hi-
degháborús hangszerelése
után megígérte, hogy a béke
helyreállítása érdekében Ko-
reába látogat.

Ilyen előzmények után ke-
rült sor az amerikai repülő-
gépek provokatív repüléseire
a Szovjetunió, a Kínai Népkö-
zirtársaság és az NDK felett.
A Szovjetunióban — mint is-
meretes — rakétával lelőtték
az ország állami szuverenitá-
sát megsértő repülőgépet.

A szovjet tiltakozásra adott
amerikai válasz és Eisenho-
wer párizsi magatartása meg-
döbbentően frivol és cinikus
volt. Kijelentették, hogy a
Szovjetunió feletti kémrepü-
lés utálatos, de hasznos és
szükséges dolog, amerikai gé-
pek eddig is fényképezték a
Szovjetuniót és a felderítésről
a jövőben sem szándékoznak
lemondani.

A párizsi értekezleten Eisen-
hower végül is azt mondta,
hogy elnöksége tartamára (fél
esztendő) hajlandó a Szovjet-
unió feletti kémrepülőket
felfüggeszteni.

Ugyanakkor azonban a Pen-
tagon bejelentette, hogy üzem-
ben helyeztek egy sugármeg-
hajtású, pilóta nélküli felderi-
tő gépet, valamint, hogy a
Midas, Samos és Tiroso nevű
satelliták „minden hüvelyk-
nyit” területet képesek lefény-
képezni a Szovjetunióban.
Nixon pedig közölte a sajtó-
val, hogy az elnök és ő nem-
csak a Szovjetunió feletti
kémkedés általános terét
hagyták jóvá, hanem a má-
jus elseji berepülés konkrét
tervét is.

Nyilvánvaló, hogy ebben a
helyzetben a Szovjetunió —
amely nemcsak önmagát, ha-
nem a hatalmas szocialista tá-
bor is képviseli a nemzetközi
tárgyalásokon, valamint kife-
jezi és megtestesíti a világ
haladó erőinek a békéért vi-
vott harcát — nem tárgyalha-
tott azokkal, akik a világ
közvéleményének félrevezeté-
sével együttműködésről be-
szélnének, de tárgyalópartnerü-
ket zsarolják, meg akarják
félemlíteni és hitszegő módon
megsértik annak szuverenitá-
sát.

Az egyetlen lehetőség eb-
ben a helyzetben az volt,
hogy a tényeket teljes nyilt-
sággal és őszinteséggel a vil-
ág közvéleménye elé tárják:
megbélyegezzék a béke ellen-
ségeit, a háborús uszítókat és
a fegyverkezés hamis profétáit.

E nyílt, világos beszéd új
erjedési folyamatot indít el
az Egyesült Államokban és a
világ más részein egyaránt.
E tisztulástól, ezen erjedési
folyamattól, az összekuszáló-
dott frontok új rendezésétől
remélhetjük a csúcstalálkozó
lehetségévé tevő léghő megszü-
letését.

Számolnunk kell természet-
esen azzal is, hogy a lelep-
lezett háborús uszítók dühös
soviniszta és szovjetellenes
kampányt indítanak. Törek-
vésük abban áll, hogy a tö-
megek tisztánlátását megaka-
dályozzák, a szenvedélyeket
felszítják és ezáltal az inga-
dozó tömegeket is magukkal
sodorják.

Ezért ma nagy történelmi
felelősség hárul a jövő ala-
kulásáért ránk: a szocialista
országok népeire, a békemoz-
galom aktív harcosaira.

Ma újra nagy tömegeket
kell meggyőznünk a magunk
igazáról: fáradhatatlanul, szív-
vósan és türellemmel. Jóaka-
ratú kételkedőket, alapjában

véve becsületes ingadozókat,
mindenkit, akit megnyerhe-
tünk a béke és a nemzetközi
együttműködés számára.

E nagy munkára azonban
nemcsak és nem is elsősor-
ban az országon belül van
szükség, hanem az egész vi-
lágban. E felismerésből indult
ki a Béke-Világtanács is,
amely rövid időn belül ösz-
szeül, hogy megszabja a nem-
zetközi békemozgalomnak az
új helyzetből fakadó straté-
giai feladatait.

A tömegek felvilágosítá-
sáért folyó harc jó megszer-
vezését elősegíti azon körü-
lmény, hogy a tömegek poli-
tikai áttekinthetése, érdeklődése
és aktivitása az egész világon
— így az Egyesült Államokon
belül is — növekedben van.
A Szovjetunió és a világ ha-
ladó mozgalmait által türel-
mesen és nagy fáradtsággal
vetett magukat ma már sok
helyen megfogantak.

E harc által és e harc ré-
vén, szívós, meggyőző mun-
kánk és türelmes szilárdasá-
gunk eredménye gyanánt
fornak ki azon új erők és
születnek meg azon új té-
nyezők, amelyek segítségével
korunk égető kérdéseiről
egyenlő alapon lehet tárgyal-
ni és azokban becsületes,
messztekintő megállapodá-
sokat lehet elérni.

Reformvita az általános karon

Mikor kezdődjék a szakosítás?

A felsőoktatási reform,
amelynek irányelveit nemrég-
ben ismertette a minisztérium,
élénben foglalkoztatja egyete-
münk oktatóit. Az egyes tan-
széki viták után a múlt héten
az általános közgazdasági kar
tanácsülésén került sor arra,
hogy a tanszéki vitákat össze-
gezve a kar vezetői megtár-

gyalják, milyen javaslatokkal
járuljanak az egyetemi reform
kialakításához.

Ezek a javaslatok különbö-
ző fórumokon még nyilvános-
ságra kerülnek, más karok
javaslatai is csatlakoznak hoz-
zá, így a vitát nem kívánjuk
teljes részletességgel ismertet-
ni, csak néhány érdekes kér-
dést ragadunk ki.

Megkezdődött az elhelyezés az iparkaron

benn a bizottságban

és kinn a folyosón

Az ünnepi könyvhétről

Megkezdődött az elhelyezés

Képek az ipari vásárról

Június 8-ig még lehet jelentkezni a Hanságba

Jelentés az eddigi eredményekről

Egyetemünkön meghosszab-
bították a hansági munkára
jelentkezés határidejét, mivel
a tervezett keretszámokat nem
mindenütt sikerült elérni.

Ebben erőteljesen közreját-
szott az, hogy az orvos 25 je-
lentkezőt visszautasított, hogy
hallgatóink jelentős részét az
első turnusba osztották be,
amely megrövidíti a vizsgaidő-
szakot, s emiatt sokan nem
kockáztatják eredményeiket.

Egyetemünkről eddig kb. 200
fiú jelentkezett és 112 lány. A
lányok a várakozásnál aktí-
vabban kívánták kivenni ré-
szüket a KISZ nyári társadal-
mi munkájából, rövid idő alatt
túljelentkeztek a keretszámot.

Legtöbbszörben az ipar-
sok szervezték meg a hansági
jelentkezést. Náluk egyezik a
terv a tényleges jelentkezéssel.

A kereskedelmi karon az
első évesek nem érzik túlságo-
san fontosnak a nyári társadal-
mi munkát. Például a
külker egyes csoportból kilenc
emberre számítottak, s
mindössze hárman jelentkez-
tek. Ugyancsak ez a helyzet a
másodéves külker 1 csoport-
nál.

Az általános karon a másod-
éves Jánossy-csoportot, és a
pénzügyes Varga-csoport szé-
gyenkezhet érdeklensége
miatt.

Túlnyomórészt azonban
nem ezek a rossz példák do-
minálnak. Hiszen a jelentke-
zők többsége másodsor, har-
madsor megy táborszani. A
harmadéves belkeresek közül
Babolcsányi János, Tapolcsá-
nyi László és Kriszt István
ilyen veterán.

Külön meg kell dicsérni azo-
kat a harmadéves brigádokat,
akik az üzemi gyakorlat mel-
lett is elmennek a Hanságba.
Ilyen Fenyvesi József, Ger-

gely András, Göcz József, Só-
rés János és Molnár István
brigádjá.

Tanáraink közül legtöbbször
az ipar karról mennek. Gyur-
kó, Gáspár, Komjáthi, Pár-
niczky, Köves és Schusztler
elvtársak készülődnek diák-
jaikkal. Az általános karról
Bedő és Gacsályi elvtársak
mennek, a kereskedelmi karról
pedig két elvtársnő: Bogdán
Györgyi és Kollarik Amália.

Az ifjúság a szocializmusért próba lezárása után

Lezárultak az „Ifjúság a
szocializmusért” jelvénytul-
ajozó próba versenyek. Az igazoló
jelvények megjelentek a ka-
bátokon — de ha jól meg-
néznénk a próbára jelent-
kezők és a jelvényviselők szá-
mát, adódnának bizonyos kü-
lönbségek az utóbbiak szá-
mának rovására. Másrészt
nem árt egy kicsit utánanéz-
ni, vajon a jelvényviselők
megérdemelten viselik-e jel-
vényüket; a taggyűlések nem
állították-e a mércét jelvény-
osztáskor alacsonyra?

Előre kell bocsátanunk,
hogy ezen a téren nem ta-
lálkoztunk felelőtlenséggel.
Mindhárom karon csak reális
érdemek alapján igazolták a
próbát. Innen adódik viszont
az a sajnálatos tény, hogy a ke-
reskedelmi kari 137 jelentke-
zőből mindössze 24 kapott
igazolást, ami azt jelenti, hogy
108-an így vagy úgy, de le-
maradtak a próba teljesítés-
sel. Tormási János kari szer-
vezőtítkár elmondta, hogy
például a Belker. II./2. poli-
tikai órán való szereplése
olyan gyenge volt, hogy a po-
litikai órák vezetője az egész
csoport tevékenységét elégte-
lennek nyilvánította, s így ter-
mészetesen nem is kaptak jel-
vényt. A csillagtúra elmaradt,
az olimpiai jelvénytulajozó va-
lamint a József Attila olvasó-
mozgalom beszámolóit csak
májusban kezdték.

Péterfalvy Pál, a pénzügy
I/1-től így nyilatkozott csoport-
portja teljesítményéről: mind-
nyájan résztvettünk a politi-
kai körök munkájában, s vé-
leményem szerint nagyon
élénk és hasznos viták alakul-
tak ki, elsősorban a VII. kong-
resszus téziseiről, a nacionaliz-
musról, és a zsidókérdésről.
Csillagtúrán a rossz idő elle-
nére sokan vettünk részt, jó
eredményekkel. Akik ekkor
nem jelentek meg, az olimpiai
jelvénytulajozó és más verse-
nyeken teljesítették a sportkö-
vetelményeket. Nem tartom
viszont szerencsésnek a kö-
zös színházlátogatásra kivá-
lasztott Trubadurt, mivel —
az opera értékeinek lebecsü-
lése nélkül — ez nem olyan
mű, amely mai aktuális problé-
mákat vet fel, s így nem is
tudtuk természetesen ilyen
szempontból megvitálni. Szer-
rencsére még az ősszel meg-
néztük együtt az Emberi sor-
sot és ezt később meg is vi-
tattuk.

S most végül bemutatjuk
Csáky Csaba elsőéves agrár-
szakos hallgatót az általános
kari szervezőtítkárt, mint
olyan próbázót, aki mindent
teljesített, s „ráadásul” meg-
nyerte a kari, valamint a ka-
rok közötti szellemi öttusa-
versenyt és aktív tagja volt az
egyetemek közötti öttusa-
versenyben győztes csapatunk-
nak. „Úgy érzem, megérde-
meltem a jelvényt — mondja
—, mert résztvettem a csil-
lagtúrán, a csoportunkkal
megnéztük Miller: Az ügynök
halála c. színművét, utána
alaposan megvitattuk, mely-
ben megítéltem szerint élén-
ken résztvettem, teljesítettem
a húszórás társadalmi mun-
kát a nagyvásártelen és a
politikai körökön is rendszeren
dolgoztam.”

Úgy gondoljuk, valóban jo-
gosan viseli jelvényét.

Érvek és ellenérvek össze-
csapásában a kari vezetőség
azt fogadta el, hogy a szakosí-
tás csak a III. évfolyamtól
kezdődjék meg.

Nagyon lényeges pontja volt
a tanszéki vitáknak, hogy a
10 hónapos szakmai gyakorlat-
ot soknak tartották, sőt véle-
mények szerint ez a mostani-
nál is jobban megrövidítené az
oktatási időtartamát.

A kari tanács vitájából ki-
tűnt, hogy azt találják helyes-
nek, ha a szakmai gyakorlat
időtartamát szakok szerint dif-
ferenciálják, s általában két
része osztanak. Az első, bár
hosszabb időt jelentene, hason-
lítana a mai tulajdonképpeni
szakmai gyakorlathoz, a má-
sodik pedig az utolsó félévben
3-4 hónapos időtartammal
a diplomamunka kidolgozását
segítené elő. A diplomamunka
készítése váltaná fel a mai
államvizsgarendszert, amely
komoly megterhelést jelent a
hallgatóknak, s nem adhat tel-
jes képet tudásukról, közgaz-
dasági felkészültségükről.

A kari tanács vitája alapján
javaslattal fordul az egyetemi
tanácshoz, hogy milyen cél-
kitűzéseket, feladatokat foglal-
jon magába az egyetemi re-
formtervezete.

Becky György

Képzőművészetünk a felszabadulás után

A Magyar Nemzeti Galéria kiállítása

Megteremteni a szocialista művészetet — ez lett a felszabadulás után a haladó képzőművészet fő feladata. Bár a fejlődés nem volt egyértelmű, az elmúlt tizenöt év mégis a szocialista művészet kibontakozásának kora. Ezt az utat szándékozik bemutatni a Nemzeti Galéria kiállítása.

Az új művészetért folytatott harcot, amely egyaránt folyt ideológiai és szorosabban vett művészeti síkon, legjobban a festészeti anyag tükrözi. Az elmúlt tizenöt évben az idősebb mesterek, már érett, kiteljesedett művésztükkkel az új tartalmat megragadva hangsúlyozva, kiváló alkotásokat készítettek, melyekkel hatottak aztán az ifjabbakra is. Ezek közül láthatjuk Szőnyi: Mezőgazdasági kiállítás-sorozatát és „Fuváros” c. alkotását, Bernáth Aurél „Sztálinvárosi kikötőjét”, s Holló László, merész színhatású „Tanya” c. képét. Ék Sándor „Felszabadulás”-a és „Elhagyatva” c. megrázó kompozíciója, Pór Bertalan 1953-as Ónarcképe is ide sorolható.

A középső nemzedék, amely tulajdonképpen csak a felszabadulás után bontakozott ki teljesen, hozta talán a legmaradandóbb, monumentális alkotásokat. Ilyen Kádár-Konecsni „Vihar előtt” c. képe, de nem szabad megfeledkezni Domanovszky sztálinvárosi freskójáról, mely a szocialista művészet egyik legkiemelkedőbb alkotása. Meg kell említeni Konecsni drámai hatású „Árvíz”-ét és Szentgyörgyi „Harc a monitorokkal”, valamint Iván Szilárd „Szőnyi” c. alkotásait is.

A festészeti anyag azonban egyúttal sokszínű és ellentmondásos is. Művészeinknek ugyan sikerült leküzdeni és háttérbeszorítani a nyugatimádó, ál-modern irányzatokat, de az ötvenes évek elején jelentkező sematikus témák a fotografikus-naturalista ábrázolást is

magukkal hozták, mely később jelentős eszmei-művészeti ellentmondásokhoz és törekvésekhez vezetett. Ez főként a középső nemzedékre vonatkozik. Ebből az időből származó alkotások például Benedek „Munkajelentés”-e, Kokas Ignác „Asztalos” c. képe, vagy Bencze „A tszcs ünnepre készül” c. kompozíciója.

A legifjabb nemzedék viszont örvedetesen eredeti, új felfogású, új stílus-elemekkel gazdag művekkel jelentkezett, különösen az utóbbi két-három évben, bár még előfordul az epigonizmus és a túlzó egyénieskedés is. A fiataloktól elsősorban Miskolczi „Reggeli hangulat”, Csernus „Újpesti rakpart” és Sarkantyú Simon „A szekszárdi direktorium tagjainak kivégzése” c. munkák ragadják meg az ember figyelmét. Az utóbbi kép tömörségében talán egyik legjobb kifejezője az ellenforradalmi Magyarországnak.

A szobrászati anyag egységesebb képet mutat, hiszen a fejlődés itt kiegyensúlyozottabb volt, s veszélyt is csak a virtuóz naturalizmus jelenthetett. A szobrászatban is az idősebbeké volt a vezetős szerep az eddig eltelt időben s csak a legutóbbi években törtek előre a fiatalok. Ezek közül kiemelkednek Kiss István alkotásai (Dózsa, Köztársaság téri emlékmű, Béke), Az idősebbek közül Kisfaludy Stróbl-tól (Szabadság), Pátzay Páltól (Hunyadi, Kenyérsező), Mikus Sándortól (Küzdelem) láthatunk nagyszerű műveket. Külön szeretném megemlíteni Labócz Ferenc két remek faszobrát, az „Anyaság”-ot és a „Humus”-t.

A grafikai anyag nagyon jó válogatás. Itt kétségkívül Ék Sándor nagyszerű szénrajzait kell elsősorban említeni. Új valóságunk építését számos művésziünk ábrázolta, melyek közül talán Würtz Ádám és Aszódi Weil Erzsébet rézkarcai a legjobbak. Nagyon kedves Imre István „Évike” c. akvarellje.

A vázolt rövid kép természetesen nem teljes. A kiállítás egészében, ellentmondásossága ellenére is elérte fő célját, bemutatja új életünk, új művészetét.

Szigeti Ernő

Egy szobaközösség munkájáról

Sok szó esett az utóbbi időben a diákokthozonok kollektivizálásáról. Valamennyi illetékes szerv mindannyiszor megállapította, hogy ezen munka gerincét, a szobaközösségek kell hogy képezzék.

Cikkemben szeretném bemutatni a Veres Pálné utcai diákokthozon I. emelet 8-9-es szobaközösségét, hogyan felel meg — illetve nem felel meg — ezen célkitűzéseknek.

Szobaközösségünk két szobából tevődik össze; harmadéves általános szakos és elsőéves agrárszakos hallgatókból. A két szobát egy fal választja el egymástól, de nem ez az oka, hogy a közösség szempontjából igen messze vagyunk egymástól. Ne essék félreértés, nem azért, mert az egyik szoba általános szakos és a másik agrár, vagy mert az egyik nézetek azonosságán alapuló elvi közösségnek kellene lennie. Ez alatt azt értem, hogy négy évben keresztül együtt élő embereknek

meg kellene alaposabban ismerniük egymást pl. ki honnan jött, milyenek a családi körülményei és nem utolsósorban figyelemmel kísérni egymás tanulmányi előmenetelét. Sőt az is fontos, hogy megismerjük, ki milyen életcélt tűzött maga elé és milyen perspektíva hozta az egyetemre. Úgy gondolom, ezek nélkülözhetetlen elemei annak, hogy formálni és nevelni tudjuk egymást, a közös cél: a szocialista embertípus kialakítása érdekében.

Azt mondtam továbbá, hogy a nézetek azonosságán alapuló elvtársi közösségnek kell lennie kollektívánknak. Igen, ez a leglényegesebb kérdés, és természetesen ezen elsősorban világnézeti problémát értek.

Talán a legfontosabb a jó kollektíva kialakítása szempontjából az, hogy mindenki érezzen a másik iránt felelősséget, hogy senkinek ne legyen a kollégiumon kívüli úgynevezett „magánélete”, amihez a többieknek „semmi közük”. Senki se felejtse el — legyen munkás, paraszt- vagy értelmiségi szülőök gyermeke —, hogy mit várnak tőle szülei, vagy mit vár az ő osztálya, éppen az egyetemen folytatott tanulmányain keresztül.

Nos, hogyan áll a mi kis kollektívánk ezen a téren? Vall-

juk meg őszintén, nagyon gyengén. Havonta egyszer van munkaterv szerinti közös programunk, ezen — az egyetemi szabályok alapján — kötelesek vagyunk részt venni. A szobaközösségi foglalkozásokat sokan úgy tekintik, mint idejük egy részének elrablását, ezért el sem jönnek, vagy ha eljönnek is, a közösségnek nem sok haszna van belőlük. Nincs határozott, egyértelmű fellépés a hanyagok, a tanulmányi téren elmaradók, köznyelven szólva a „lógósok” ellen. Kevés az egészséges vita egymás hibáinak feltárásában, de van 3-4 óras „eszmecsere” arról, hogy Albert-e a világlaszis, vagy talán Sándor, vagy hogy melyik esélyesebb a bajnokságra, a Fradi, vagy az MTK? De ez még nem lenne baj, hiszen ilyen „vita” is kell.

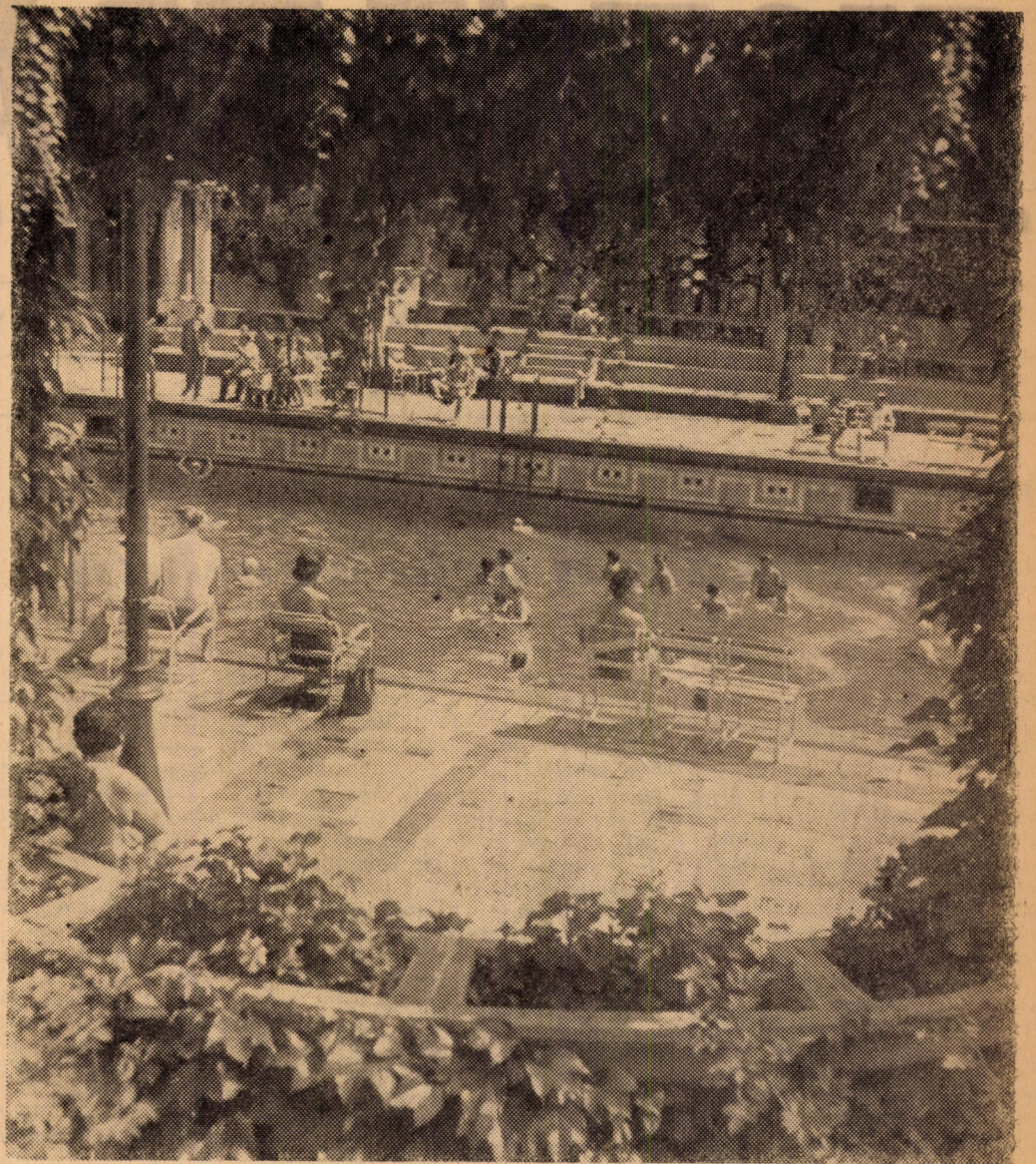
A nagyobb baj az, hogy a szobaközösségen belül egyes elvtársak ún. „kaszt”-ot alkotnak és így beszélnek meg egy „kaszt”-on kívüli problémáját, de azt már a szemébe nem mondják. Elég fura helyzet, amikor egy embernek a másiktól kétfajta véleménye van: egyik a szemébe, ami azon alapul: „ne bántsd engem, én sem bántlak téged”, a másik a hátmögötti véle-

mény. Hát bizony ez nem közösségi szellem.

Szándékosan írtam elsősorban a hibákról, mert hisz ezeket kellene kiküszöbölni. Természetesen értünk el eredményt is. Az is eredmény, hogy az év elejéhez viszonyítva javult a szobák tisztasága, kevesebb lett az órákról való kimaradás, megszűnt a szobában való pénzes kártyázás. Javult az előző évhez mérten a tanulmányi eredmény és akadnak már olyan esetek is, amikor a hibát elkövetőnek azonnal szólnak, hogy ebben, vagy abban helytelenül cselekszik.

Az volna a javaslatom a jövőt illetően, hogy szeptemberben, az új tanév elején, a szobaközösségek vezetőinek megválasztása után élő, mozgatóerejű programokat dolgozzanak ki és csak ezután, ennek alapján készítsenek el a kollégiumi bizottság a maga munkatervét. Nagyobb aktivitást és munkakészséget kellene mutatnia a KISZ-tagoknak, hogy elősegítsék a cikkem elején már kifejtett közösségi élet kialakítását. Véleményem szerint csakis ezen az úton haladva válhat a diákokthozon kollektivumá-

HA VÉGRE ITT A NYÁR...

Ünnepi könyvhét — 1960.

Május 29—június 5.

Írók számadása, ideológiai-esztétikai összegezés, új utak indulása — ezt jelenti immár évről évre a könyvhét. A próbatételre az idén is nagy gondal készültek mind az írók, mind a kiadók.

Már az előzetes tájékoztató-sok nyomán is érdekes és figyelemre méltó képfomálódik ki az ideji kiadványokról. A tematikai változatosság, az őszinteség és a politikai érettség az előző évekénél még sokkal inkább jellemzi a megjelenő műveket.

Különösen sok érdekes regény lát majd napvilágot. Itt szembeötlő hármas témái tagozódás figyelhető meg. Több írókat foglalkoztatják a falun történő forradalmi változások. Az ilyen jellegű művek közül különösen Urbán Ernő „Aranyfűst” és Tamási Áron „Szirom és boly” című írása

tarthat nagy érdeklődésre számot.

Az ellenforradalom problémája és eseményei ismét több írókat készítettek alkotásra. Nagyon érdekesnek ígérkezik Dobozy Imre kötete, melyben Szélvihar című drámáját, filmforgatókönyveit, s néhány rövidebb írását gyűjtötték össze.

Kodolányi János „Válaszúton”, Erdős László „Szökevény” című regényei a fehérterror és a fasizmus éveit idézik.

Meghökkentő, hogy mai életünk, a munkásélet ábrázolása szinte teljesen hiányzik.

Sajnos a lírai „termés” már megközelítően sem ilyen gazdag. Igaz, hogy az év többi részében rendszeresen jelennek meg fiatal költőink kötetei, de mégis meglepő, hogy most csak Kis Ferenc képviseli az új nemzedéket. Neves költőink közül Fodor József és Keszthelyi Zoltán, valamint Várnai Zseni jelentkezik új kötettel.

A magyar irodalom legújabb alkotásai mellett szép világirodalmi anyagot talál az érdeklődő. A klasszikusok kedvelőit különösen a „Háború és béke” új kiadása és Thomas Mann „Varázshegye” érdekelheti. Megjelenik Nyikolajeva régóta

várt regénye, az „Útközben”. Aragon nagysikerű alkotása, a „Nagyhét”, Solohov „A hazáért haltak” és Chabrol fiatal francia író „Egy emberrel több” című partizántárgyú írása is. A versek barátainak ritka csemegét jelent majd Paul Eluard és Salvatore Quasimodo kötete.

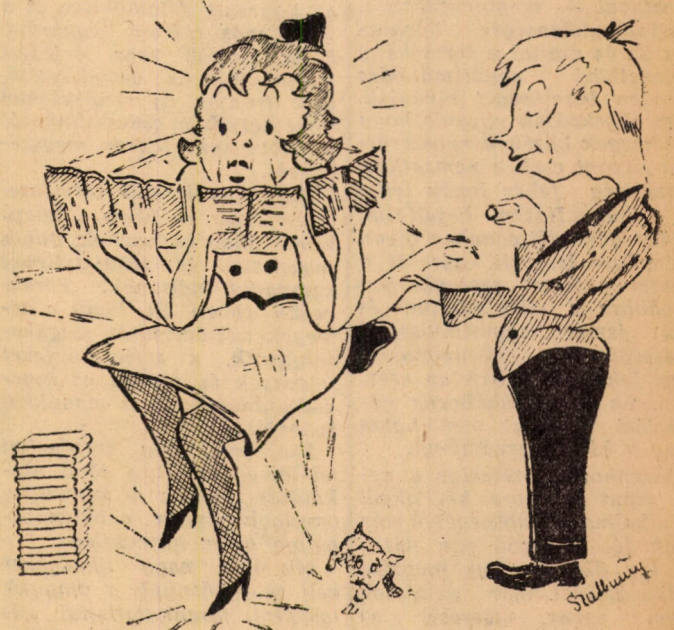
A könyvhéten jelenik meg Révai József és Hatvány Lajos tanulmánykötete és Balázs Béla színműve is, A kékszakállú herceg vára.

Kíváncsian várjuk a könyvhét eseményeit, melyek fejlődő, szocialista irodalmunknak bizonyára jelentős állomásai lesznek.

Fogadás a társadalmi munkások részére

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem egyetemi tanácsa, párt- és KISZ-bizottsága a kiemelkedő társadalmi munkát végző negyedéves hallgatók tiszteletére fogadást adott 1960. május hó 28-án, csütörtökön 15 órakor az egyetem tanácstermében.

Államvizsgaidőszak

Szegény szigorló közgazdászok

Bandula László

MEGKEZDŐDÖTT AZ ELHELYEZÉS

A hallgatók megfontoltan pályáztak — Nem mindenütt gond a „Pest vagy vidék” választás

A múlt héten megkezdtek munkájukat az elhelyező bizottságok. Feladatuk, hogy az államvizsgák befejezéséig megfelelő helyekre elosszák az ideiglenes közgazdászokat. Még elég hosszú a rendelkezésre álló idő, a bizottság is a munka legelején tart, mégis megkérdeztük az általános karon és kereskedelmi karon, hogy mi a tapasztalatuk.

— Legfontosabb az, hogy a felajánlott állások száma az általános karon, s a belkereskedelmi szakon is jóval meghaladja a végzők számát.

Az általános karon a 75 hallgatóra 250 állás vár, a belkereskedelmi szakosoknak is kb kétszer annyi helyet kínáltak, mint ahányan végeznek. Így történhetett meg az a „fordított” és rendkívül elítélendő eset, hogy egyik magabiztos belkeres fiatalember be sem jött az elhelyező bizottsághoz a kitűzött időben, hanem megkeresésükre telefonon választotta ki a megfelelő állást.

— Nagyon fontos tapasztalat az is, hogy a pályázaton kiírt állások mind egyetemi végzettséget követelnek meg, így bizonyos perspektívát, továbbfejlesztési lehetőséget nyújtanak a kilépő hallgatóknak.

— A hallgatók zöme — eltekintve a fent leírt egyedi esettől — elég megfontoltan dönt. Komolyan mérlegelve pályáztak meg az egyes helyeket, s pár kivétellel, — az általános karon 8, a belkeresek közül 3 — már az első alkalommal meg is állapodtak jövődük munkahelyeikkel. A kivételek jobbra nem pályáztak kiírt állásba mennek, így a megfelelő szervek kikérő levelet várják.

Milyen állásokat választanak az új közgazdászok? — A belkeresek többsége áruforgalmi vonalra kerül, néhányan tervesnek. A szám-

viteli munka iránt eléggé fenntartással éltek — mondják a bizottság tagjai.

Az általános karon az elméleti szakosok kivétel nélkül elhelyezkedhetnek volna tanársegédnek vidéken és Pesten. Néhányan ezt választották, mások pedig a tervehivatalhoz, kiadókhöz mennek.

A gazdaságföldrajzok tanárhoz, városrendező osztályhoz igyekeznek, a pénzügyesek pedig az MNB, a Beruházási Bank, esetleg egyes vállalatok pénzügyi osztályai iránt érdeklődnek. Nagyon kevesen jelentkeztek az OTP-hez, pedig több hallgatónkra számítottak.

A „Pest—vidék” kérdésben ellentétet arculatot mutat a két elhelyező bizottság tapasztalata. Az általános karon nincs túlzott tölönég a pesti munkahelyek körül.

Meggondoltan sokan a vidéki munka mellett döntöttek. Perczel Erzsébet a Fejér megyei Tanácsához készül, Pongó Aranka a bajai ruhagyárba, Angyalossy Dániel hazá, Zala megyébe.

A belkeresek elhelyezésénél viszont azt tapasztalták, hogy a hallgatók többsége — a vidéki születésűek is — Pesten akarnak maradni, s ragaszkodásukat mindenféle indokkal alátámasztják. Néha-nha azt is kijelentették, hogy elmennek más szakmába dolgozni Pesten. Ez ugyan, csak kirívó példa, nem általános, de figyelmeztet arra, hogy az oktatóknak és a KISZ-nek sokkal többet kell tenni a politikai nevelés területén, sőt a szakma megszerettetéséért is. A bizottság véleménye szerint széleskörű társadalmi ösztönző-rendszerrel lehet megoldani a vidéki állások betöltését.

Nem akarunk minden rosszat a belkeresek nyakába varrni, de gyerekes felelőtlenségüket meg kell említeni.

Kitalálták divatnak, hogy csak a textilszakmába mennek. Egyikőjük sem kerül pult mellé zsírt, kenyeret, sőt mérni. Az áruval csak papíron találkoznak, nem természetben. Miért ragaszkodnak hát ilyen gyerekségekhez?

Még egy dolgot meg kell említeni, de nem a belkeresekre csak, és nem az általános szakosokra csak, hanem néhány emberre az egyetemen. Az egyetem jó előre tudatta, hogy mindenkinek jut hely, mégis nagyon sok kijárást, magánhelyezést kellett elintézni. S bár úgy csúfolják, hogy ez „szocialista összeköttetés”, nem a munkásgyerekek után jártak ezek a kilincselők, hanem az olyan polgári származásúak után akik jobbra-balra futkostak magánállásért, mert félték, hogy az egyetem nem helyezi őket „megfelelő karriert” biztosító állásba.

A bizottságok munkájához talán érdemes megjegyezni a belkereseket elhelyező bizottság tanácsát: a hallgatók nagyon komolyan vették a pályázatot, ezért az elhelyező bizottságnak is rendszereznie kellene, ki hová jelentkezett először, másodsor, s ha többen pályáznak egy helyre, a bizottság döntse el, kit javasol oda, nehogy az érkezők sorrend legyen döntő ilyen fontos kérdésben.

Bögre Katalin

KI HOLT TANUL?

Látogassunk be a könyvtárba. Nyugodtan mondhatom így, mert magam nemigen szoktam ott tanulni.

Alighogy bemutunk, rögtön feltűnt K. T. negyedéves iparszakos hallgató, aki nagy homlokáncolások közepette, láthatóan minden figyelmét összpontosítva tanult.

Kérdésünkre elmondotta, hogy minden reggel nyitástól délután kettő-három óráig itt tanul a könyvtárban, utána a kollégium tanulójában folytatja a munkát.

— Hogy állsz a vizsgákkal? — Kérdeztem.

— Már az államvizsgákra készülök, az évvégiéket már lementek. Eddig jó rendű voltam, szívesen ezt továbbra is megtartani. Az első államvizsga szaktárgyból lesz: „Ipartervezés és ipargazdaságtan”.

— Rázós lesz? — Nem annyira. Rendesen eljártunk az előadásokra és a gyakorlatokra. Bár könnyű sem lesz, mert az átveendő anyagot kilóra lehet mérni. De szeretem csak koncentrálni a kérdése az egész.

— Tudsz a könyvtárban tanulni?

— Hát a beszéd és a járkálás zavar, de ha erősen összpontosítok, akkor megy.

A képzetelbeli mikrofonnal és magnetofonnal továbbmentünk új riportalanynak keressni.

— Mi a véleményetek a könyvtári tanulásról? — Kérdeztem M. B. külker. szakos hallgatót.

— Annak ellenére, hogy könyvtárunk hazánk egyik legmodernebb könyvtára, szerintem a zavarban tanulás feltételeit nem minden tekintetben biztosítja. Én szeretem a teljes csendet. Így az állandó járkálás, nyüzsgés, beszélgetés zavar. Ezért, ha nehéz anyagot tanulok, akkor nem maradok benn a könyvtárban. Viszont bosszantó, hogy sokszor az ember nem kap ülőhelyet délután, mert más egyetemek hallgatói elfoglalják azokat. Valami megoldást erre találni kellene.

— Most mit tanulsz? — Angol nyelvvizsgára készülök, de ezzel párhuzamosan más tárgyat is tanulok. Így kevésbé fárasztó a munka.

V. N. másodéves külker. szakos hallgató sem szívesen tanul a könyvtárban:

— Mindig járni kell, én pedig nem tudom megállni, hogy oda ne nézzek. Az viszont a könyvtár javára irándó, hogy a kívánt tankönyvet, jegyzetet itt általában meg lehet kapni.

Ezekután elmentünk a Makarenko utcai kollégiumba, megnézni, ott hogyan tanulnak.

A tanulószobában tanulás közben találtuk R. T-t az első évfolyam „A” tanári szak KISZ-csoport vezetőjét, akit a tanulásról és a vizsgákról kérdeztünk meg:

— Felvettük a harcot azzal

a veszélyes irányzattal, amely az évközi folyamatos tanulás ellen irányult. Ennek a harcnak az eredménye már mérhető is. A csoport munkáját a második félévben rendszeres tanulás jellemezte. Így tudtuk megcsinálni, hogy az egyik legnehezebb vizsgánkat, a technológiát előre hoztuk. Ennek a vizsgának az eredményei már a komoly évközi munkát dicsérik. Az eredményekkel mindenki meg volt elégedve; diák és tanár egyaránt — fejezte be választát R. T.

— Mindig a kollégiumban szoktál tanulni? — Kérdeztem B. E. másodéves hallgatót.

— Legszívesebben itt a kollégiumban tanulok, különösen vizsgaidőszak idején. Sajnos, azonban a kollégium rendjével, csendjével nem vagyok megelégedve. Délutánonként több ablakból hangos kiabálás hallatszik. Egyesek a rádiót teljes hangerővel használják. Viszont a „szív küldi...” vagy éppen a „tánczene” dallamainak szárnyán a diák gondolatai a könyvtől igen messze repülnek. Nem mondom, kell a kikapcsolódás, de nem az ilyen és nem ilyenkor! — fejezte be B. E.

Így hát a kollégiumban is van probléma a tanulás körül. Mindezek ellenére úgy látjuk, hogy ezek nem jelentenek lekiúzdhatatlan akadályt. Tanulás és „koncentrációs” kérdése az egész”. — fejezte be választát R. T.

Marinov—Tóth

Aki vidékre megy dolgozni

Negyedéveseink válogathatnak a munkahelyek között, s így mi sem természetesebb, mint az, hogy legtöbben Budapesten akarnak maradni. Vagy nem is olyan természetesebb? Hisz az elkövetkezendő idők egyik megvalósításra váró feladata épp az, hogy megszüntessük az iparcentralizáltságot, s fejlesszük a vidéki ipart, fellendítsük a vidék gazdasági életét. Ehhez sok jó közgazdászra lenne szükség és éppen vidéken. S a társadalmi érdek mellett nem kell az egyéni érdeket sem háttérbe szorítani ahhoz, hogy valaki vidékre menjen dolgozni.

Ezt bizonyítja Masa Sándor IV. évfolyam általános szakos hallgatóval folytatott beszélgetésem is. Jóllehet, éppen azért fordultam hozzá, mert előre tudtam a választ, mégis feltettem a kérdést: „Vidék vagy Pest?”

— Vidékre megyek dolgozni — választotta. — Mikor kollégiumban meghallották — teszi hozzá magyarázólag — nem közvetlen tartási körökre gondoltok, ők helyeselték — legintették. Reménytelen eset vagy. Megbolondultál? — kérdeztek. — Fedig én nem hiszem, hogy bolondságot csinállok, ha vidékre megyek. Nem is szeretem ezt a „Pest—vidék” szembeállítását, mert rossz, felszínes, megafapozatlan ítélet eredménye.

— Sokat gondolkodtam, míg erre az elhatározásra jutottam. Úgy érzem több érv szól mellette, mint ellene. Budapesthez, azonkívül hogy az ország útjára, s itt van a Terhivatal — a tervezés foglalkoztat leginkább — semmi nem köt. Talán még az, hogy itt lenne a legjobban biztosítva tudományos fejlődésem. Viszont az elméleti fejlődés még nem minden. S itt jön az, ami a vidék mellett szól. Az egyetemen nem ismerhetjük meg, hogyan jelentkeznek a problémák az életben, már pedig egy közgazdásznak, ha igényt tart erre a névre, mindig a problémák helyes gyakorlati megoldását kell szem előtt tartania.

Emellett nem lebecsülendő szempont az sem, hogy vidéken kevés az elméletileg is jól felkészült közgazdász, s szükség van ránk.

Végül az egyetlen komoly érvről, amely Budapest mellett, a vidék ellen szól. Még más szakmák tudományos művelésére vidéken is van mód, addig a végzet, vidékre kerülő közgazdászok továbbképzése még megoldatlan. Ezt a hiányosságot az egyetemnek valahogy pótolni kell — fejezte be mondani- valóját Masa Sándor.

P. E.

Gondolatok... az olvasóteremről

A nyakamat tenem rá, hogy a hazai könyvtárak, de le mellém valaki egy pillanatra, akivel illik beszélgetnem, nehogy megsértsem a nagy elődök dicső hagyományait, és hátha valami halaszthatatlannal fontosat akar közölni, ami a zsidogóban esetleg vezitene az érdekességéből.

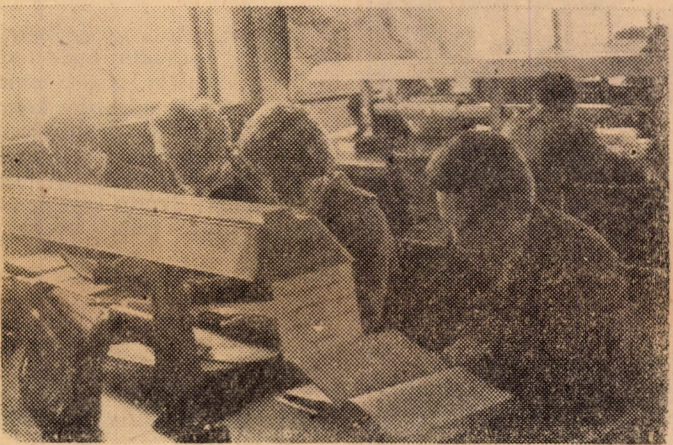
Mit sopánkodik ez? — mondhatná bármelyik állatorvostan hallgató. — Ha nem tetszik, menjen máshová, mindenre alkalmas úgyszólván helyi- gyünk. Igen ám — de a nagyban hamar ismerkedni, jóízűen enni, zavartalanul horkolni, és nagyon érthetően kaphatók és azokat sem engedik „kölcsönvenni”. A Vezér Pálné utcai kollégiumban da- mindig az zavarja, amit más csinál, ezert inkább nem fedek meg senkit, ki tudja, mikor ül a bogarak, a Mat-

róz kocsmában a pincérek, az államvizsga meg vesélyesen közeleg. Szóval, bármilyen fura, az olvasóteremben kell tanulnunk. De hopp — suttogom el magam —, lehetséges, hogy nem erre a célra létesítették? Akkor miért nem írják ki, hogy be- szálló „az olvasóteremhez”? Meg aztán nagyon aktuális lenne már egy bélyegkiállítás is, hadd legyen egyedülálló poli- hisztor egyetemünk!

No de egy kis öröm az ürömben: a könyvtár új művei között megtalálható „Baktalórántháza és Kállósemjén tetőfedő anyag- szükséglete”. Ehhez csak annyit fűzhetünk lelkesen: Hát végre! — fejezte be választát R. T.

Kérész Gyula

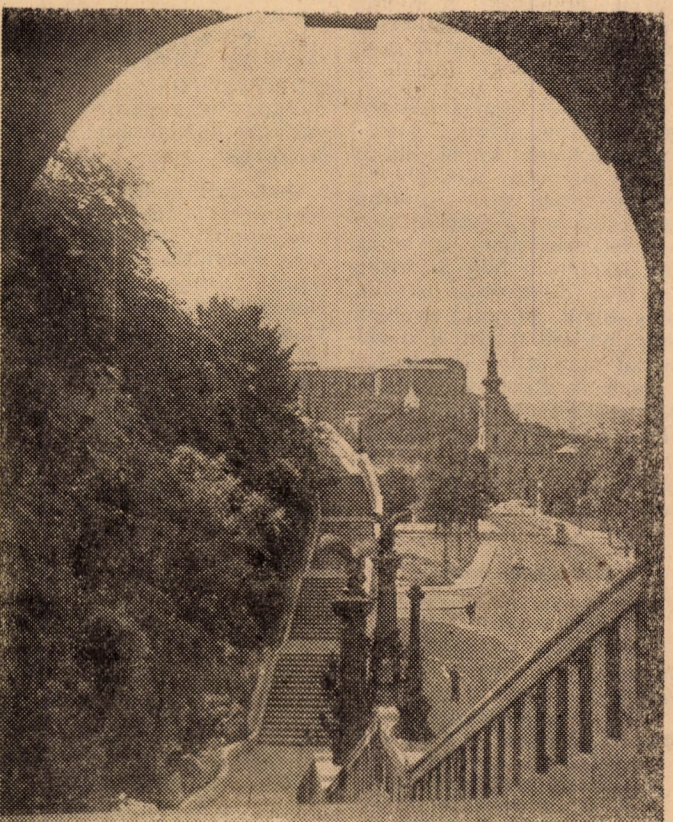
MINDENÜTT TANULNAK

A könyvtárban...

A kollégiumban...

Talán a Gellérthegyen is

Hirdetmény

„A Népköztársasági Egyetemi és Főiskolai ösztöndíj” kérelmeket az 1960—61. tanévre f. év június 30-ig kell benyújtani.

Ebben az ösztöndíjban részesülhetnek azok a hallgatók, akik kiváló tanulmányi eredményt értek el (általános jeles, legfeljebb két tantárgyból jó tanulmányi eredmény) és legalább egy tantárgyból kimagasló eredményt mutattak fel, példás magatartást tanúsítanak, a társadalmi munkából tevékenyen kivesszük részüket, magatartásukkal bizonyítják szeretetüket és hűségüket népköztársaságunk, dolgozó népünk iránt.

Ezen ösztöndíjra az I. év-

folyam hallgatói nem pályázhatnak. A fenti feltételeket teljesítő hallgatóknak az ösztöndíjat kérvényezniük kell a kar dékánjánál, a Művelődésügyi Miniszterhez címezve.

Az ösztöndíj a tanévhez, de az előírt feltételek további fennforgása esetén a tanulmányok befejezéséig ismételt adományozható, azonban minden évben újra pályázandó. Az ösztöndíjat a hallgatóktól abban az esetben lehet megvonni, ha a hallgató tanulmányi eredménye év közben a jeles átlag alá esik, vagy ha a hallgató ellen az egyetem, vagy valamely társadalmi szerv fegyelmi büntetést alkalmaz.

Az elsőévesek és a vizsgaidőszak

Vizsgalásban ésebb az izgalom, hiszen a nyelvet Reggelente egyre többen jönnek be a hagyományos sőt-tétek ruhában és latolgatják az esélyeket — ki szorongva, ki pedig bátran —, vajon mi lesz az írásbeli eredménye? S mert a vizsga sikere — úgy mond — függ a vizsgázatóktól is, nem kis izgalommal kérdezzük: „Ki vizsgázott?”

Ilyenkor a vizsgázók kis csoportokba verődve zsi-bonganak a folyosókon és várják szívszorogva a bennlevő „sorstársakat”, s a kilépőtől legtöbbször meg sem kell kérdezni: „Na, hogy sikerült?” — Ez úgyis az arcára van írva.

A nyelvvizsgákra készülőknel ki-

Vannak, akik még nagyobb fába vágják fejszájukat: „Rázós” tárgyakból hozták előre a kollókviumot. Aki például arra vállalkozott, hogy a filozófiatörténet vizsgát tegye le a héten, azt kicsit csodabogárnak is tartják.

A mostani vizsgaidőszak valóban komolyabb a fél- évvinél. Általában több a vizsgák száma, és a két szigorlat — matematikaiból és gazdaságföldrajzból — komoly próba elé állítja az elsőéveseket.

Reméljük, azért megállják helyüket, s szeptemberben valamennyiüket új- ból üdvözölhetjük — most már nem mint tapasztalatlan golyókat —, hanem mint komoly másodéveseket.

Balázs Péter

KÉPEK AZ IPARI VÁSÁRRÓL

Goethe egyszer így jellemezte a lipcsei nemzetközi vásárt: „A világ dióhéjában”. Ez a találó kifejezés a Budapesti Ipari Vásárra is ráillik. A vásárról kiadott katalógus szerint 705 magyar ipari vállalat és 19 ország 380 ipari cége vett részt az idei vásáron.

Mind a 46 pavilon nagyon sok látóval, főleg sok technikai érdekességet nyújtott. A látogatók nem futottak a kiállításra, sokszor órákat töltöttek egy-egy pavilonban.

A külföldi pavilonok közül talán a legnagyobb sikere a szovjet pavilonnak volt a szputnyikkal; itt főleg a mezőgazdasági gépek és a könnyűipar termékei kaptak sok dicséretet. A lengyel nehézipar fejlődését komoly elektronikus gépek egész sora bizonyította. A csehszlovák pavilonban a finommechanikai műszerek, bútorok, autók és a monumentális daru volt tetszetős.

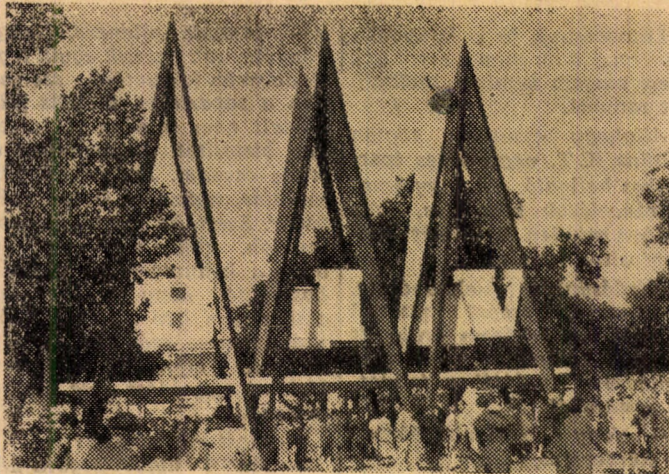
A magyar ipar termékei szintén sok látogatót vonzottak, főleg a könnyűipar. Sok sóhaj hangzott el a szebbnél szebb bútorok, lakberendezések láttán. Nagy volt a csodálat az előregyártott elemekből felépíthető ház iránt is. Ennek érdekessége, hogy 4 óra alatt összeszerelhető egy 1 szoba összkomfortos családi ház.

A híradástechnikai ipar termékei szintén sikert arattak. Az Orion-gyár az új típusú tranzistoros rádió- és televíziókészülékek egész sorát produkálta. Új érdekesség volt még az ún. stereo magnetofon, amely két hangerősítővel plasztikus, térhatású hangot ad.

A Szabványügyi Hivatal kiállítása bemutatta, hogy a szabványosítás, a szabványok betartása, milyen megtakarítást jelent népgazdaságunknak. A Kohó- és Gépipari Minisztérium pavilonjában a magyar szerszámgépgyártás fejlődését láthatjuk. A Klement Gottwald gyár hatalmas, 15 tonnás bányamotorjának forgórészét még a külföldiek is megcsodálták. Ennek érdekessége, hogy távvezérléssel működtetik.

A vásár — komoly erkölcsi sikere mellett — jelentős hasznot is jelentett népgazdaságunknak. Az üzleti élet élénkebb lett, hiszen a világ minden részéből ide-sereglett kereskedők tárgyaltak itt, s kötöttek üzletet.

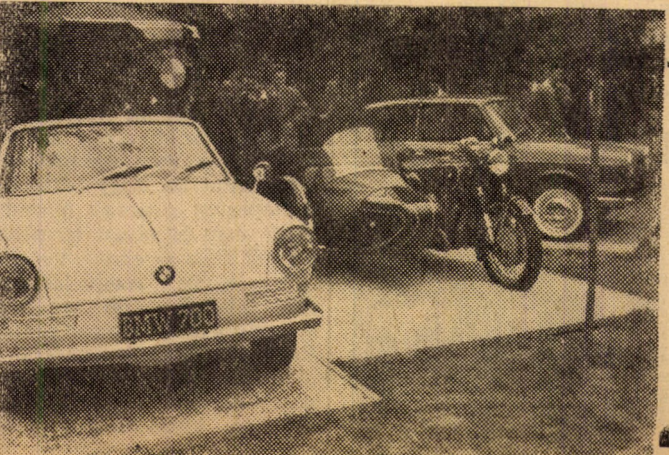
A vásár nagyon tetszetős volt szép pavilonjaival. Különösen az Idegenforgalmi Vállalat pavilonja vonta különlegességével magára a figyelmet. Nagyon hatásos volt az egyik sétányon elhelyezett budapesti képsor.

Már a megnyitás napján több százezren keresték fel a Budapesti Ipari Vásárt

Hosszú sorok várokoztak a szovjet pavilon előtt

A külföldi gépkocsik sok látogatót vonzottak

Az idegenforgalmi pavilon különlegesen újszerű formájával vonta magára a látogatók figyelmét

Sport hírek

LABDARUGÁS:

Az elmúlt hetekben lejátszott mérkőzések eredményei: Közgazdasági Egyetem—Bp. Kábel 2:0.

Ermőm—Közgazdasági Egyetem 1:0.

Közgazdasági Egyetem—Háros 1:0.

A Kábel elleni győzelem szép sikernek számít, mivel jelenleg ez a csapat áll a csoport első helyén. A legutóbbi mérkőzés technikai okok miatt elmaradt, ezenkívül még három mérkőzés van hátra a bajnokság befejezéséig. Reméljük, hogy csapatunk a hátralevő mérkőzéseken jól szerepel és szép helyezést ér el.

KOSÁRLABDA:

A Bp. I. o.-ban játszó férfi-csapatunk csoportjában befejeződött a bajnokság. Együttesünk a tavaszi fordulóban nyújtott gyengébb teljesítményével az OSC a Csepel Autó és az UTTE mögött a negyedik helyet szerezte meg. A csapat tagjai most a tanulásban akarnak értékes pontokat szerezni. A nyár végén erős alapozással készülnek fel az őszi fordulóra.

Sokba kerül a Nyugatnak, hogy nem tud oroszul!

A Soir című brüsszeli lap közölte Arthur Wouters volt szovjetunióbéli belga követnek „Az orosz nyelv tanulás Belgiumban” című cikkét. A szerző, aki egyébként a reakciók „Kommunista Országokat Tanulmányozó Központ” elnöke, a következőket írja:

„Az orosz már régen elfogadott hivatalos nyelv a nagy nemzetközi szervezetekben. Ugyanolyan nélkülözhetetlenné válik, mint a francia, vagy az angol nyelv.

Már széles körben elterjedt a világnak azon részében, amely a két vetélkedő tömb irányában semlegesnek nyilvánította magát. Ha majd az egyiptomi Asszuában 83 orosz szakértő kíséretével fog futni a szovjet gátépítőkészítés, ott is oroszul fognak beszélni. Oroszul fognak tárgyalni Ghanában is, mert a ghanaiak szintén szerződést kötöttek a Szovjetunióval különböző berendezések vásárlására...”

A szerző megjegyzi, hogy a történelem folyamán „Oroszország még sohasem volt olyan hatalmas, mint most, sohasem volt még ekkora tekintélye”. Ma — teszi hozzá — a nyugati tudósoknak ismerniük kell

szovjet kollégáik munkáját. Véleménye szerint az orosz nyelvtudás hiánya sokba kerül Nyugatnak.

„Nem lehet tárgyalni és előnyös megállapodásokra jutni a Szovjetunióval tolmácsok útján — folytatta Wouters. — Franciaország nagy tudományos és katonai főiskoláin (tengerészeti iskolában, a vezérkari iskolán, a felső hadiiskolán) igen fejlett orosz nyelvoktatás folyik. Az orosz nyelvoktatást be kell iktatni a középiskolai tantervbe.” Befejezésül a szerző az alábbi gúnyos kérdést teszi fel: „Vajon el fogják kezdeni a gimnáziumokban is az orosz-nyelvoktatást, még mielőtt a Haldon is oroszul fognak beszélni?”

KÖZGAZDASZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja Megjelenik kéthetenként Szerkesztő: a szerkesztő bizottság Felelős szerkesztő: Bögre Katalin Szerkesztőség: Bp., IX., Dimitrov tér 8. III. 381 Telefon 186-850 (138-as mellék) Kládsza: Hírlapkiadó Vállalat Bp., VIII., Blaha Lujza tér 3 Felelős kiadó: Csollány Ferenc Nyomatott a Szikra Lapnyomdában

A BANKETTEN HALLOTTUK

A negyedéves bankett-műsorából közöljük Csáki Attila és Shakespeare színészeink, különösen az oktatók körében nagy sikert aratott jelenetét: Cézár tanárságát apoteozisát.

ANTONIUS VÉDŐBESZÉDE

— Magyarból kifordította Csibra István —

- Kar: Hát jobb lesz, ha Brutus ellen nem beszélsz, Jó Antonius. Mert Cézár zsarnok volt, és nem hívjuk többé tanárunknak őt!
- Ant.: Barátaim! Jó közigazdászai fők! nem fogok kegyelmet kérni néki! Szidni kell a Cézárt, s nem dicsérni!
- Kar: Nála baj ért minden vizsgára menőt!
- Ant.: Mert a rossz, mit ember tesz, túléli őt, s a jó gyakorfta sírba száll vele, még ha a jó is a nagyobbik fele.
- Kar: Úgy ez legyen a Cézár sorsa is!
- Ant.: Ámbátoron ez ítélet hamis, jó, ez legyen hát Cézár sorsa is! Mert Brutus mondá, hogy buktatni vágyott, nyúzott, szőrözött unos-untalan, vizsgaközben rút pófákat vágott, s mellébeszélni nála: hasztalan.
- Kar: Való, s igaz! Lakoljon meg érte!
- Ant.: Ha ez való, úgy súlyos bűne volt, és érte méltán súlyosan lakolt, hogy nem hívjátok tanárátoknak őt. Jövök beszélni volt tanár fölött, én, halandó, ki hallgattam sokat, nála is — néha — rosszabb cézárokat.
- Kar: Más bűnével övét ne indokold!
- Ant.: Jó, mondtam már, hogy súlyosan lakolt, de ki reggel borotválkozottan a lustákra szörnyű átkot dobtam, s elhagytam minden csábító hatalmat, hogy elolvassam a kötirodalmat.
- Kar: Huligánok, halljátok a strébert?!
- Ant.: Burtustok is eképpen érvelt jó barátaim, hadd mondjam tovább: udvarlást, nőket, mindent félretettem, hogy a polgádot kétszer átvehessem, s mert gúnyoltak, lopva tettem azt. És számomra már az sem lehet vigasz, hogy tanárom volt, hozzám hű és igaz?! mert Brutus szerint Cézár nagyon hiú, Brutus pedig, szerény egy férfiú.
- Kar: Brutus ugyancsak derék egy férfiú. De Jó Antonius, miért véded úgy e tulkot, hisz téged is kirúgott.
- Ant.: Mert ezúttal én nem tudtam sokat.
- Kar: Kirúgta Brutust, kirúgott másokat!
- Ant.: Cézár divatba sok vizsgákat hozott, mégis, mint régen, csak annyit buktatott, Ez elhúzni vágyását jelenti-e? uv-s, ha búsuat, Cézár ivott vele?
- Kar: És mit jelent ez, szerette az italt!
- Ant.: Szerette a nótát, szerette a dalt, gondoljátok meg, rossz ember nem lehet.
- Kar: Folytasd Antonius, nallunk Tégedet.
- Ant.: Brutus mondja, hogy hiányzókra tört, és némely butákat tudással gyötört. Sosem hittem, hogy Cézár ilyen fiú, Brutus pedig, derék egy férfiú.
- Kar: Vagy úgy? Igaz! Brutus derék fiú!
- Ant.: Láttátok tán a szigorlatokon, szemébe röhögtek, s nem vette zokon, háromszor nyújtá az indexét neki, mindenki hitte, hogy majd elveszi, s mert Brutus nem tudja, az áru mit jelent, belevés menten egy elégtelent.
- Kar: Na és Cézár élt a hatalommal?
- Ant.: És Cézár? Visszatolta! Nyugalommal kérdezett tovább. Nos ez nagyravágyás? Én nem tudtam, hogy Cézár szívós pali, De Brutus mondja, meg kell hallani!
- Kar: Brutus galád! Nálad nincs nemesebb szívű Jó Antonius, nincs nemes szívűbb.
- Ant.: Nem szólok én, hogy Brutus beszédét cáfoljam, Barátaim! Hallanátok csak Cézár rendelését, végző férfiak
- Kar: Rajt Antonius! Akarjuk hallani.
- Ant.: Igen, talán elmerném mondani, miként valátok Cézártól szeretve, de Brutus majd lesújt reám hamar!
- Kar: Ó áruló! Védelmünk eltakar! Gyorsan beszélj Antónius, ne félj!
- Ant.: Én szónok nem vagyok, nem én! De kihirdetem e búcsú ünnepén, hogy lássátok, Cézár hozzátok mi jó és lássátok meg, Brutus mily hamis: nem lesz már többé konzultáció, és vizsga lesz, csak az államvizsga is!
- Kar: Ki hitte volna, Brutus mily számár. Maradjon hát a Cézár is tanár!
- Ant.: Tegnap még mindünk Cézárral dacolt, mert tegnap még a vizsgák napja volt, de nem lesznek többé katalógusok!
- Mind: Ereinkben közigazdász vér buzog! Ma már mindenütt ujjongó dal rival! Cézár iszik velünk, a kollégáival, és vesszenek az álnok brutusok!!!

Beszélgetés egy tanulmányi felelőssel

Mit csinál egy tanulmányi felelős? Szilágyi László, a kereskedelmi kar tanulmányi felelőse szolgált felvilágosítással kérdésünkre.

— Tevékenységem elég széleskörű. Lényege — szervezeti szempontból, hogy szoros kapcsolatot teremtsék a KISZ VB tanulmányi felelőse és az egyes KISZ-csoportok aktívái között. Feladatom tehát: a KISZ VB szellemében irányítani a kar tanulmányi munkáját. Ezenkívül a tanulmányi munka megjavítását célzó javaslatok kidolgozása és előterjesztése.

— A múlt tanév elején vettem át ezt a feladatkört. Erőfeszítéseim kezdettől fogva arra irányultak, hogy a tanulmányi eredményeket javítsuk. Harcot indítottunk pl. az utóvizsgák számának csökkentéséért. A csoportokban rendszeresen tanulmányi munkaértekezleteket tartunk, ahol szemlényként megtárgyaljuk a tanulmányi eredményeket.

— A tanulóközösségek kialakulását is szorgalmazzuk, de itt komoly sikert még nem tudunk elérni. Néhány I., III. és IV. évfolyambeli csoportban létrejöttek tanulóközösségek, ez már komoly pozitívum. Ezek célul tűzték ki a tanulmányi téren különösen nagy haladást elért hallgatók megjutalmazását. Aki jól tanult, azt könyvjutalomban részesítették. (Az arra érdemeseket maguk a csoportok jelölték ki.)

— Erélyesen fellépünk a tanulmányi lazaságok ellen is. Az első félévben fegyelmi eljárást indítottunk a három utóvizsgát produkálók ellen, néhányat pedig a kari KISZ-gyűlésen megrovásban részesítettünk. Mindennek hatásaként a kari tanulmányi átlag kb. egy tizeddel javult.

— Milyen elképzeléseid vannak a tanulmányi munka további javításában?

— Elsősorban az aktívakkal való teljes összhang megteremtésén fáradozom. Célom egy átfogó aktívahálózat kiépítése, s ha már itt tartunk, ezúton szeretném felhívni néhány munkatársam figyelmét: a teljes értékű munkához és a feladatok elvégzéséhez elengedhetetlen a pontosság, a lelkiismeretesség. Ugy érzem, a hallgatók általában lebecsülik a tanulmányi munka jelentőségét. Ezért kell a KISZ-nek a tanulmányi kérdést az egyik legfontosabb problémának tekinteni. A csoportgyűlések programjában a tanulmányi munka ellenőrzése és értékelése legyen az elsődleges feladat.

Igyekszünk minden csoportban kialakítani egy 5-6 személyt magában foglaló közösséget a legjobbak közül, akikre támaszkodni tudunk további munkánkban. Fontos, hogy a csoportvezetők és a hallgatók is megértsék elképzeléseinket és ne ellenszenvvel fogadják, mint néhány esetben tapasztaltuk. Ha így sem tudnánk jelentős eredményt elérni, meg fogjuk szervezni a csoportok tömeges konzultációra járását.

— A katalógus bevezetésével csökkenteni kívánjuk a hiányszámokat. Ezzel kapcsolatban még nincs határozott döntés, hogy általánosan bevezetjük-e, mindenesetre azokban a csoportokban, ahol komoly baj van az óralátogatásokkal, helyes a katalógus rendszer. Ahol szükséges, megvalósítjuk a gyengébbek rendszeres segítését. A jutalmazásokat általában kívánjuk a jobb tanulmányi eredmény ösztönzésére. Segítséget kívánunk nyújtani a KISZ-en kívülieknek is, annál is inkább, mert a csoportok tanulmányi eredményébe beleszámítjuk a KISZ-en kívüliek tanulmányi eredményét is, s ezek az eredmények szerepelnek majd a tanulmányi versenyben. A kollokviumok előtt a csoportok tanulmányi értekezletet tartanak, amelyeken vezetőszéki tagok is részt vesznek. Ezek az értekezletek értékelik a csoport félévi munkáját, s a hiányosságokra felhívják a figyelmet.

A tanulmányi versenyt új keretek között bonyolítjuk le. Az elbírálásnál beszámítjuk az e félévi munka, a kollokviumok eredményeit és a TDK munkáját. Az értékelés jövő szeptemberben történik és a jó eredményt elért csoportokat jutalmazzuk.

T. Gy.—L. T.